

Scherven brengen echt geluk!

Schrijver: Kim Verheugen
Coverillustratie: J.B.Koning
Coverontwerp: Kelly ter Velde
Correcties: Rommy Postma en Nicolet Verheugen

ISBN: 9789402172379
Eerste druk © 2018 Kim Verheugen

Uitgeverij: Brave New Books
Auteur van: 'Als het roodborstje haar kleur verliest'
'De Wijven van Vijf'

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

Scherven Brengen Echt Geluk!

Hoe lastig scheiden met wraakgevoelens is,
als er pubers in het spel zijn.

Kim Verheugen

Dit boek draag ik op aan Elmo, mijn puber.

Je bent een onuitputtelijke bron van inspiratie gebleken en ik kan alleen
maar van je houden!

Het is een feit dat ook jij uit een gebroken gezin komt,
maar soms sla je je daar volwassener doorheen dan wij.

Gelukkig met veel humor en af een toe een trap onder de kont.

Pubers lezen doorgaans niet, maar mocht je het toch doen...sorry!

Deze roman is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Toen mijn ex tegen me zei dat ik nooit meer iemand zou vinden zoals hij, dacht ik: Dát is nou juist wat ik wil!

Hoofdstuk 1

Ik word wakker en voel me duf, waardeloos en uitgescheten. De boodschap waar hij gister mee kwam heeft mijn hele leven overhoop gegooid. Tijdens een ruzie kwam eindelijk het hoge woord eruit: meneer wilde scheiden. Hij houdt niet meer van me. Ik heb hem niets meer te bieden en ik geef hem een beklemmend gevoel. Vol ongeloof heb ik zijn verhaal aangehoord. Ik voelde natuurlijk al maanden dat er iets was maar ik heb lekker elk signaal genegeerd. Al jaren doet hij niets meer aan zijn figuur. Vroeger had hij een goddelijke Six pack..., de buik die hij nog steeds Six pack noemt, maar nu eigenlijk een afdakje is geworden voor zijn jongheer die hij ooit liefkozend stampertje noemde. Zijn figuur liet hij dus versloffen maar ook had hij geen interesse meer in uiterlijke verzorging en persoonlijke hygiëne. Het tweecentimeter baardje staat bij sommige mannen - *je kent ze wel...die goddelijke jongens met haar in een knotje en een baard als een Viking* - bloedgeil, maar bij Pim is het gewoon een kwestie van geen zin hebben om te scheren. Allerm minst dus iets om opgewonden van te raken.

Wel heeft hij gedurende de jaren een selectieve smetvrees ontwikkeld die mij en de kinderen menigmaal tot wanhoop kon drijven. Alles in huis moest spik en span zijn en hij stond erop dat we letterlijk van de vloer konden eten. De lol die we vroeger hadden was al lang verdwenen en hij leek het op zijn werk meer naar zijn zin te hebben dan thuis. Tot een aantal maanden geleden. Opeens was hij gaan sporten, kocht nieuwe kleren en zelfs zijn schaamhaar had hij geschoren. In het geheim natuurlijk want seks hadden we al tijden niet meer. - *Jemig...wanneer was het voor het laatst? Zou ik het nog kunnen?* - Maar goed...hij was dus vergeten het doucheputje leeg te halen. Er lag zoveel haar dat ik me niet kon voorstellen dat het van mijn pubers was.

Zelfs bij zijn overmatig gebruik van aftershave ging bij mij geen belletje rinkelen. Nooit wilde meneer met de tijd mee gaan en ineens had hij

WhatsApp, Facebook en twitterde hij alsof het een lieve lust was. Hij zat gister dus aan de keukentafel. Mijn grote man zat te huilen als een kleuter toen hij vertelde dat hij zijn leven niet meer met mij wilde delen. Ik heb gesmeekt, gehuild en gekrijst. Hoe kon hij “Ons” nou laten schieten? Ik heb gevloekt en vaag herinner ik me dat ik hem ook nog een lel heb gegeven.

‘Pim alsjeblieft, doe dit niet,’ heb ik smekend gezegd.

‘Het is niet anders Rian, ik wil dit niet meer.’

‘Dus opeens is het over en uit? En de kinderen dan? Mijn hemel, hoe ga je dit de kinderen vertellen?’

‘De kinderen redden zich wel en ik weet zeker dat ze welkom zijn b...’

‘Wat zeg je? Welkom? Hoe bedoel je welkom? Welkom bij wie?’ Ik keek hem aan en door mijn tranen heen zag ik ineens wat ik had moeten zien. ‘Je gaat me nu toch niet zeggen dat er een ander is hè? Vertel me verdomme dat dit niet het geval is? Is het waar? Jij vuile klootzak...’ En hij had de tweede lel die avond te pakken.

‘Rian, als je me blijft slaan dan ga ik gelijk. Ik kan er echt niets aan doen. Het is me overkomen. Sorry...’

‘Sorry? Sorry? Hoe durf je klootzak. Jij bent je pik achterna gegaan en het enige wat je kan zeggen is sorry? Wie is die snol? Ik vermoord haar.’

‘Ik...Ik denk dat dat er niet toe doet, Rian. Je bent overstuur.’

Ik keek hem aan met een ijskoude blik. Als blikken konden doden, nou dan was hij in stof uiteen gevallen, te beginnen met die onbetrouwbare pik van hem. - *Ik mag hopen dat ze hem een SOA geeft* -

‘Flikker op met je overstuur...Wie is ze?’

‘Rian, laat het los...’

‘WIE, Pim... Vertel me wie het is en misschien blijf je leven.’

‘Jemig Rian, doe niet zo dramatisch. Het is Sanne.’

Ik had eerst hysterisch gelachen. Sanne is zo stereotype...Zo jong en zo zijn nieuwe collega. Ze is blond en slank en heeft een paar enorme tieten, die lijken te beginnen waar haar benen eindigen. Ze is zo dun dat je spontaan de vraag op je lippen krijgt: wanneer ga jij weer eens eten? De eerste keer dat ik haar had gezien, op de kerstborrel vorig jaar, vond ik haar al bloedirritant knap. Maar ik had vertrouwen in Pim. Wat? Het

kwam niet eens in me op dat hij wel eens vreemdganger kon worden. Een buiten-de-deur-neuker. Het is dat die troel in een auto reed anders had hij wel eens een probleem kunnen hebben wat betreft haar leeftijd. Tweeëntwintig jaar oud is ze volgens Pim... Tweeëntwintig! Dat is krap zes jaar ouder dan mijn - *oké, ons* - oudste kind. Ze is nog niet eens droog achter haar oren! Echt... Het zou verboden moeten worden. Blonde vrouwen met maatje nul en cup-grootte dubbel E horen niet op de werkvloer te komen. Zo'n vrouw moet je niet laten werken in een bedrijf waar allemaal mannen van een zekere leeftijd zich bevinden. Dat is vragen om problemen en geloof me... Pim heeft nu een extra probleem... Mij!

Hoofdstuk 2

‘Serieus? Sanne? Die blonde snol die haar intelligentie meet met de diepte van haar décolleté? Die vrouw die zo klein is dat mannen altijd naar beneden moeten kijken en niet stoppen bij haar neus maar ergens tien centimeter boven haar navel? Dit kan je toch niet menen? Laat je voor deze snol je gezin in de steek?’ had ik vol minachting naar hem gesnauwd.

Pim keek me verslagen aan. Hij had deze uitbarsting duidelijk niet verwacht en wist zich even geen houding te geven. Met waterige ogen keek hij naar me. De ogen waar ik bijna twintig jaar geleden als een blok voor ben gevallen.

‘Rian niet doen alsjeblieft, ik heb dit nooit gewild, maar Sanne kan hier niets aan doen.’

‘Oh nee meneertje, zo werkt het niet. Die snol heeft een doel gehad en jij bent er met pik en open ogen ingetrapt. Als jij dit niet gewild had dan was het ook niet gebeurd. Kijk nou naar jezelf, je sport weer. Je staat langer voor de spiegel dan je dochter en als je niet voor de spiegel staat dan ben je of bezig op die telefoon van je óf je bent niet thuis. Je bent al maanden op jacht en ik ben zeker niet de prooi!’

‘Rie, je bent onredelijk nu. Ik denk dat we dit gesprek morgen maar moeten voortzetten. Laten we gaan slapen.’ Nadat Pim dit gezegd had draaide hij zich om en wilde naar boven lopen. Naar boven, naar onze slaapkamer. De slaapkamer die ooit de locatie was voor brave passie waar wel twee kinderen ontstaan zijn. De kamer waar we de dag doorspraken, waar we ideeën voor de vakantie lieten ontspruiten. De kamer waar we gelukkig waren. Pim bleef verschrikt staan omdat ik mijn halfvolle glas wijn langs zijn hoofd had laten vliegen. Het glas spatte uiteen tegen de hagelwitte muur naast de deur.

‘Rian, beheers je. Die vlek krijg je nooit meer uit die muur.’

‘Als jij denkt dat je vanavond nog in ons bed ligt, dan heb je het mis, jongen...Moet ik het nog duidelijker maken?’ Pim zucht.

‘Ik ga de hond wel uitlaten en dan slaap ik vannacht wel op de bank.’
Ik ben naar boven gegaan en heb zijn kussen en een deken vanaf boven van de trap gegoooid. Ik was helemaal hyper en heb het bed voorzien van schone lakens en heb al zijn zoi uit de badkamer in een doos gemikt. Ik weet het niet zeker, maar volgens mij heb ik de pleepot nog schoongemaakt met zijn tandenborstel. Het kan ook zijn dat de drank mij nu herinneringen brengt die niet waar zijn. Als ik dat gister wel gedaan heb, dan is dat zijn verdiende loon. Mannen maken echt meer kapot dan je met drank goed kan maken.

Waarschijnlijk heeft de combinatie van de drank en het huilen ervoor gezorgd dat ik nu met een bonkend hoofd wakker ben geworden en dat ik een half uur op de rand van mijn bed moet doorbrengen voor ik mezelf naar het toilet kan dwingen. Ik zit net op het toilet als ik ineens aan de kinderen moet denken. Wat zullen Tycho en Julia hiervan vinden? Ook hun wereld zal in elkaar storten. Gelukkig logeren ze dit weekeinde bij mijn moeder. Jemig, die man van mij heeft het wel subliem gepland allemaal. Met mijn ogen dicht gaat mijn hand op de tast richting de toilettrol. Ik voel alleen een lege rol en ik dwing mijn pijnlijke ogen zich te openen.

‘Kak... Is er dan niemand die het rolletje vervangt als het laatste vel gebruikt is?’ Ik zie een T-shirt van Pim op de wasmachine liggen en ik kan er net bij. Zonder gêne veeg ik mijn doos schoon met zijn T-shirt en gooi hem vervolgens bij de schone was. Terwijl ik de knop indruk om door te trekken vraag ik me af waarom Pim voor die blonde del alles laat schieten en ik kom mijn gezicht tegen in de spiegel. Alsof het besef met de snelheid van een komeet binnenkomt... Ik zie er echt uit als shit. Wallen tot op mijn kin. De bovenste van de drie onderkinnen wel te zeggen. Mijn mascara is uitgelopen naar alle kanten. Meestal als ik wakker word zit het alleen op mijn wangen. Nu bespeur ik het ook op mijn voorhoofd.

‘Niet goed, Rian van Veen...niet goed,’ mompel ik hardop, maar neem niet de moeite om het alsnog schoon te maken. Als ik naar beneden strompel in mijn aftandse ochtendjas en foute sloffen, constateer ik dat Pim verdwenen is. Tuurlijk, lafaard...Verdwijen maar. Laat mij maar

achter met de puinhoop. Dan zie ik dat de hond ook weg is en besef ik dat hij hem waarschijnlijk een plas laat doen. Met een duf hoofd trap ik vervolgens in de scherven van het kapotte wijnglas wat ik gister naar zijn hoofd heb gesmeten. - *Waarom kan ik nou nooit eens goed mikken? Scherven brengen geluk, toch?* - Ik ben net de scherven van het wijnglas aan het opruimen als de deurbel gaat. Zwaar geïrriteerd en mopperend loop ik naar de deur, er van uitgaand dat Pim zijn sleutels weer eens vergeten is. Ik geef een ruk aan de deurknop en de deur vliegt open.

Voor me staan een keurige man en vrouw. Ze kijken me hoopvol en vriendelijk aan, maar ik weet instinctief dat ze elk moment hun voet tussen de deur kunnen zetten. De man heeft een bruin lederen tas om zijn schouder die er zwaar uit ziet en de vrouw drukt mij gelijk een folder in de hand.

‘Goedemorgen mevrouw, komen wij gelegen?’ Ze kijkt me onzeker en ook een beetje geschokt aan. Ik besef dat ik er niet geheel florissant uit zie in mijn gefafelde ochtendjas die eigenlijk twee maten - *oké drie* - te klein is en mijn borsten nauwelijks kan verhullen. Ook met mijn gezicht zal ik geen punten scoren, ik zie eruit als een uitgelopen panda.

‘Zie ik eruit alsof u gelegen komt?’ weet ik er nog uit te persen. Het laatste wat ik wil is een preek van twee opdringerige Jehova’s getuigen.

‘We komen duidelijk gelegen. U heeft overduidelijk onze Heer nodig.’

‘Wat ik zeker niet nodig heb is een heer die me gaat redden aangezien mijn laatste heer mij te kennen heeft gegeven dat hij liever zijn jongere collega neukt, die maar een paar jaar ouder is dan mijn oudste kind. Er komt geen vent meer bij mij binnen. Begrepen?’ De oudere man pakt de vrouw bij haar arm en probeert haar weg te trekken.

‘Juffrouw Josephine, ik denk dat het beter is als we verder gaan en mevrouw met rust laten.’

‘Dat lijkt mij een goed plan, mensen. Ga gerust een deurtje verder.’ - *Zal ik ze naar mijn moeder sturen? Zal ze leuk vinden!* - Het lukt me om de deur te sluiten en ik blijf een paar minuten met mijn rug tegen de deur geleund staan. Wat een ellende.

Dan hoor ik de achterdeur dichtslaan en komt Balou met een enthousiasme alsof er niets gebeurd is op me af denderen. Hij springt

met zijn natte poten tegen me op en gaat zich dan uitgebreid uit staan schudden waardoor ik alle natte kledder uit zijn vacht op mijn blote benen en mijn ochtendjas krijg.

‘Allemachtig,’ schreeuw ik naar Pim. ‘Kun je er dan niet één keer voor zorgen dat hij niet in de sloot springt?’

‘Het was een modderplas waarin hij ging rollen. Hij lag er al in voor ik ook maar iets kon doen,’ zegt Pim zacht en pakt Balou bij zijn nekvel. Ik hoop dat hij de ingeving krijgt om het beest onder de tuinslang te zetten. Gelukkig is de smetvrees van Pim niet ineens over en hij besluit inderdaad om de hond buiten af te spoelen. Even zucht ik diep en waag een poging om de resten van de dramatische avond, die ik nog op mijn netvlies heb op te ruimen. Twee lege wijnflessen leg ik in de doos die naar de glasbak mag. Ook het kapotte wijnglas gaat erbij. Ik haal een doek over de grond en tracht de wijnvlek van de muur te vegen. Tegen beter weten in, want de vlek wordt alleen maar groter. Mijn hoofd bonkt nog steeds en ik besluit dat ik beter maar even kan gaan douchen.

Hoofdstuk 3

In de slaapkamer laat ik verslagen mijn ochtendjas op de grond vallen en bekijk in de spiegel mijn naakte lichaam. Het is duidelijk dat ik het lichaam heb van een vrouw die al een poosje boven de veertig is en mijn buik vertoont sporen van twee zwangerschappen. Ik ben tijdens de laatste zwangerschap twintig kilo aangekomen. Na de bevalling ben ik nooit meer zo slank geworden als daarvoor. Ik had tijdens de zwangerschap maatje zeehoe en nu is het een aardige Boeddha. Terwijl ik mijn borsten vast pak, constateer ik tot mijn genoegen dat deze wel vol en stevig zijn gebleven. De zwaartekracht heeft hier nog niet toegeslagen. Ik ben benieuwd hoe die heks van een Sanne eruit ziet na twee zwangerschappen. Zou zij wel theezakjes krijgen? Ik hoop het. Ik hoop dat de kracht der natuur bij haar genadeloos toeslaat en dat het natuurgeweld alleen met een hele dure plastische chirurg weg te poetsen is. - *Of zou Pim er juist van genieten als de tepels naar het zuiden wijzen?* -

Het hete water spoelt een klein beetje van mijn ellende weg en ik krijg weer een beetje moed om dit gevecht aan te gaan. Na de verkwikkende douche gooi ik een koffer op ons bed - *excuus...mijn bed* - en begin de kleren van Pim uit te zoeken. De nieuwe onderbroeken gooi ik aan de kant en de exemplaren met gaten gaan in de koffer. Uit de wasmand haal ik oude versleten shirts, en ook het T-shirt waar ik mijn doos mee heb gedroogd smijt ik resoluut in de koffer. Ik neem niet eens de moeite om het op te vouwen. Het maakt me niet uit of de kleding vies of schoon is, dat is nu háár probleem. Alleen de overhemden en broeken waarvan ik weet dat ze hem te klein zijn geworden vinden hun weg naar de koffer. Tot slot gooi ik zijn toiletpullen er nog bij en zet de koffer in de gang, om me vervolgens aan te kleden. Als ik beneden kom en de koffer bij de voordeur zet, zie ik Pim met zijn handen in zijn haar op de bank zitten. Ik besluit even niets te zeggen, pak een sigaret uit een pakje en steek hem aan. Ik zie hem opkijken met een blik die me niet bevalt. Hij wil wat

zeggen als ik dominant mijn wijsvinger naar hem opsteek en hem giftig aankijk. Hij snapt - *goddank* - de hint en besluit niets te zeggen.

'Ik weet dat het jouw regel was om niet binnen te roken, maar jij hebt gister besloten dat jouw regels er niet meer toe doen.' Pim slaakt een zucht en staat op. Het lijkt erop dat hij me een knuffel wil geven, maar ik doe een stap terug en hij besluit - *beel slim* - dat dit niet verstandig is. Mama is boos en op dit moment extreem gevaarlijk, moet hij denken.

'Ik kom overmorgen wel om met de kinderen te praten,' zegt hij timide. Pim pakt vervolgens zijn sleutels, zijn jas en tot slot de verdomde koffer. Ik hoor achter me de deur dicht gaan en wacht tot ik zijn auto hoor starten. Zodra hij wegrijdt kan ik weer ademen. Mijn hart gaat tekeer en ik voel me lichtelijk in paniek raken. Dit was het dan. Daar gaat de man met wie ik dacht oud te worden. Wij gaan niet samen terecht komen in een bejaardentehuis om daar samen de boel te terroriseren, geen ommetjes samen met de rollator of samen overwinteren in Spanje. Mijn huwelijk hoort nu ook bij het percentage van huwelijken dat op de klippen loopt. Ik ben nu onderdeel van de statistieken.

Hoofdstuk 4

Ik ben me net aan het omkleden als Andy belt. Andy is al tig jaren mijn vriendin en ze is net zo geil als haar naam doet vermoeden. Andy is een expert op het gebied van scheidingen - *ze heeft er al drie achter de rug* - en is uit elke scheiding sterker gekomen. Zij moet mij dus gaan helpen, besluit ik.

‘Hey Rian, heb je wat te doen?’

‘Ja scheiden, wat dacht je daarvan?’

‘Tuurlijk...dat is mijn zin.’

‘An, ik meen het! Pim heeft een ander.’

‘Dat meen je. Hoe weet je dat?’

‘Hij flapte het er gisteravond uit en nu wil hij scheiden.’

‘Ik neem aan dat hij zijn koffers al heeft gepakt, hè?’

‘Nee Andy, ik heb geleerd van jou. Ik heb zijn koffer gepakt en in zijn koffer zitten niet de items die hij nodig heeft.’ Ik hoor Andy aan de andere kant een lach onderdrukken.

‘Het blijkt dat je inderdaad van me geleerd hebt. Heb je ook de broekspijpen van al zijn broeken dichtgenaaid?’ vraagt ze en ik kan me inderdaad herinneren dat ze de meest briljante manieren verzon om haar ex te tergen. Ik kan me ook iets met jeukpoeder herinneren.

‘Nee, ik kan niet naaien, weet je nog?’

‘Zal ik even langskomen?’

‘Pff ja graag en neem een paar flessen rosé mee.’

‘Hey...Ga je mij, de expert in foute scheidingen, vertellen wat ik mee moet nemen?’ Ik beëindig het gesprek met haar en probeer me met al mijn kracht in mijn iets te kleine skinny-jeans te wurmen. Als ik hem eindelijk aan heb, kijk ik goedkeurend in de spiegel. Mooi...kan nog, denk ik. Maar bij het uitademen besluit mijn onderste vetrol de ruimte te nemen en hoor ik de rits uit elkaar knallen. Het uittrekken van de broek kost zo mogelijk nog meer tijd dan het aantrekken en ik besluit uiteindelijk voor een iets veiliger model te kiezen. Het wordt een korte

broek, die eigenlijk niet kan bij deze spekbenen, maar ja het is bijna zomer en al best warm.

Ik heb net Balou uitgelaten als Andy op de stoep staat. Ze kijkt me even onderzoekend aan en geeft me een knuffel. Als de knuffel iets te lang duurt, kan ik mijn flinke houding niet meer vasthouden en begin te snikken in haar armen.

‘Och meissie toch. Dit is niet leuk hè?’

‘Nee,’ snotter ik en haal theatraal mijn neus op. ‘Ik heb het echt niet zien aankomen. Wat moet ik nu?’

‘Ja ehe... niks. Hij wil een ander. Hij wil scheiden. Laat hem de rotzooi maar opknappen.’

‘Niets doen? Moet ik dan niet iets gaan regelen ofzo?’

‘Nou ja ik bedoel, je moet niet gelijk naar een andere woonruimte gaan kijken ofzo. Blijf voorlopig maar lekker hier wonen en laat hem maar met een oplossing komen. Ik ga zo wel even Nieta bellen, dat moet wel even gebeuren.’

‘Wie is Nieta?’ Ik kijk Andy vragend aan.

‘Nieta is mijn advocaat. Gespecialiseerd in echtscheidingen. Nieta is een Bouvier met lippenstift en als die een prooi heeft, laat ze niet meer los. Geweldig wijf!’

‘En dan?’

Andy lacht terwijl ze een slok van de rosé neemt.

‘En dan gaan we een plan maken om jou er weer bovenop te krijgen. Hoe sneller jij uit die slachtofferrol kruipt hoe beter.’

‘Hoe wil je dat doen dan?’

‘Wraak wijffie...wraak is hét medicijn.’

Ik kreun. Dit is niet waar ik nu aan denk en ik weet ook helemaal niet of ik dit wel wil. Een vechtscheiding is killing en dan denk ik nog niet eens aan wat het met de kinderen doet.

‘An, vergeet Tych en Juul niet hè?’

‘Tych en Julia moeten hier inderdaad niet de dupe van gaan worden. Je gaat geen kwaad woord over Pim en zijn neukertje zeggen. Sterker nog...Tegenover de kinderen prijs je hun vader en zijn vriendin de hemel in, wat ze ook doen. En ondertussen neem je wraak.’

‘Hoe dan?’

‘Oh we verzinnen wel wat. Hij zal denken dat zijn prijs een passievrucht is, maar in werkelijkheid heeft hij zijn tanden in een stekelige cactusvrucht gezet. Kijk naar al die bekende en beroemde vrouwen die in de steek zijn gelaten door hun man.’

‘Hoe bedoel je? Wie dan?’

‘Nou jeetje...je hebt toch wel het verhaal gehoord van Tineke Verburg of Ivana Trump?’

‘Nee, wat dan?’

‘Tineke is die vrouw van tv. De TROS geloof ik. Zij heeft bij zijn vertrek zijn spullen voor hem ingepakt en van elk overhemd heeft ze de knopen geknipt, onder het mom van: ze kan naaien. En Ivana Trumps beroemdste uitspraak is: don’t get mad...get everything.’

‘En wat heb jij in gedachten?’

‘Weet ik nog niet, maar we gaan wel eerst aan jou werken.’

Ik steek net een nieuwe sigaret op en drink mijn vierde glas wijn leeg als ik haar vragend aankijk.

‘Wie ik?’

‘Ja jij, doos! Je moet afvallen, wat meer conditie krijgen en we gaan weer een lekker wijf van je maken.’

Terwijl ik naar haar luister kijk ik naar mezelf. Als ik zit tel ik drie ronde banden rond mijn middel. Ze zijn niet meer te negeren. Onder mijn armen hangen zwabberende kipfiletjes en de kleding die ik aan heb is ook niet wat je zegt charmant. Ik heb twee verschillende sokken aan en uit mijn linker sok piept mijn grote teen waar nog een restje nagellak op zit van de laatste lakbeurt, maanden geleden. Op mijn broek zitten vlekken en de trui die ik aan heb laat geen enkele vrouwelijke vorm zien. Ik weet dat er in mijn beha twee mooie pluspunten zitten. Jongens of meisjes, noem ze zoals je wilt: de tietten waar ik trots op ben, echte prijsvechters! Maar nu in deze trui is daar niets van te zien. Waarom ook eigenlijk? Ik ben net gedumpt. Waarom moet ik er uitzien alsof ik door een ringetje te halen ben? Ik zit niet te wachten op een nieuwe kerel. Pff spaar me...Het laatste wat ik nu wil is een andere man. Ik kijk Andy waarschijnlijk wanhopig aan want ze schiet in de lach.

‘Rian, je zal er aan moeten geloven meid. Je ligt weer in de markt dus je